

Outi
Pakkanen
Kylmä talo

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

© Outi Pakkanen ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2024

ISBN 978-951-1-47453-1

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

*”Lauttasaarelaiset sanovat
asuvansa onnellisten saarella.
Me ruoholahtelaiset viihdymme
viisaiden poukamassa.”*

Mies vastarannalta

Prologi

Kaunis Kampela

Huhtikuu

Miten voi jättää jäähyväiset paikalle, jossa ei ole koskaan käynyt, pohdin avatessani ensimmäisen kerran elämässäni Kauniin Kampelan oven.

Olen ohittanut kyseisen kapakan vuosien varrella lukemattomia kertoja, kävellen fillarilla bussilla taksilla, mutta en ole koskaan poikennut sisään.

Miksi? En osaa sanoa. Tai ehkä siksi, etten kuitenkaan olisi saanut istua rauhassa. Aina olisi joku tunkemassa pöytään – tai sitten ei, mikä olisi ehkä vielä ikävämpää. Ikään kuin olisi näkymätön. Sitä paitsi mitä useammin paikan ohittaa, sitä korkeammaksi nousee kynnyksellä sisään.

Tällä saarella kaikki tuntevat toisensa. Tai jos eivät tunne henkilökohtaisesti, niin ainakin tuntevat jonkun, joka tuntee jne. Tarinat kiertävät ja juoruja riittää.

Lauttasaarihan on pelkkä säälittävä maapläntti sillantolpan juuressa, heitti aikoinaan eräs puolittutu Tapiolasta. Lausahdus oli helppo kuitata, että saarella on sentään selkeät rajat, toisin kuin espoolaisella entisellä puutarhakaupunginosalla, joka nykyään muistuttaa lähinnä loputon rakennustyömaata. Ja Lauttasaari kuuluu Stadiin, se on ikään kuin kaupunki kaupungissa, jos vähän liioitellaan.

Kaunis Kampela mainostaa itseään olutravintolana, mutta minun mielestäni se on kapakka tai korkeintaan

pubi, niin kuin kaikki muutkin samaan ketjuun kuuluvat mallasjuomiin erikoistuneet paikat.

Mikä erottaa kunnan kapakan ja pubin ravintolasta? Toasteja ja jotakin pikkupurtavaa lukuun ottamatta ruokatarjoilun puuttuminen, mutta ennen kaikkea haju. Vaikka tupakointikielto on ollut voimassa jo iät ja ajat, tuhansien poltettujen savukkeiden tunkkainen haju on ja pysyy seinissä perusteellisenkin remontin jälkeen. Joidenkin mielestä kaihoisana muistona vanhoista hyvistä ajoista, jolloin sakeaa sisäilmaa olisi voinut leikata veitsellä.

Olen siis jättämässä jäähyväisiä kapakalle, jossa en ole koskaan käynyt.

Kaunis Kampela avataan arkisin klo 14.00.

Olen paikalla hyvissä ajoin, mutta en mene heti sisään. Kävelen edestakaisin kadulla, huppu silmillä ja kädet syväällä taskuissa. Kylmyys on tunkenut liian ohuihin kengänpohjiin jo lyhyellä matkalla metroasemalta.

Vaikka aurinko paistaa poutapilvisellä taivaalla, huhtikuun tuuli tuntuu purevalta. Lauttasaressahan tunnetusti tuulee aina, mikä jo olisi ollut hyvä syy muuttaa pois. Voisin luetella lonkalta pari kolme muutakin syytä.

Vilkuilen välillä kelloa ja odottelen, että akateeminen vartti kuluisi umpeen.

En halua olla ensimmäisenä paikalla, enkä olekaan. Pari minuuttia yli kahden tukeva mies vihreässä maiharisssa kävelee määrätietoisesti kapakan ovesta sisään. Ilmeinen kanta-asiakas menossa olohuoneeseensa.

Tasan varttia yli kaksi menen perässä.

Maiharimies on ehtinyt jo saada tuopin eteensä ja jäänyt juttelemaan baarimikon kanssa. Pysähdyn hetkeksi oven-suuhun.

Kaunis Kampela näyttää samanlaiselta kuin lukematomat kapakat ja pubit meillä ja maailmalla: raskaat ruskeat pöydät ja tuolit, tummanvihreät seinät ja iso baaritiski. Oluthinnasto ulottuu melkein lattiasta kattoon. En ole edes tiennyt, että maailmaan mahtuu niin paljon olutmerkkejä.

Maiharimies tuntuu juuttuneen tiskille, eikä baarimikko vilkaisekaan minua. Lähden kiertelemään ällän muotoisessa kapakassa.

Seinillä on olutmainoksia, yhdessä nurkassa sekalainen kokoelma lautapelejä, lehtiä ja muuta sälää. Katonrajaan pultattu televisio tuuttaa jotakin tennisturnausta.

Kapakan perälle kävellessäni pysähdyn kehystetyn mes-sinkisen muistolaatan eteen.

TARJOILIJA, PYYHKIKÄÄ TAULU!

Tällä paikalla aiemmin toiminut ravintola Taverna oli Larun englannin- ja ranskan kielen lehtorin, Vera Sirkeisen kantapaikka vv. 1954–76.

Vuoden 2014 riemuylioppilaat Lauttasaaren yhteiskoulusta

Naurahdan ääneen ja vilkaisen vähän nolona baaritiskille.

Turhaan, miehet ovat syventyneet omiin juttuihinsa eivätkä kiinnitä minuun mitään huomiota. Voisin saman tien kävellä ulos jälkiä jättämättä. Jos joku tulisi kyselemään,

miehet eivät pystyisi kuvailemaan minua mitenkään. Tai korkeintaan tuumisivat, että joku tyyppi tuossa taisi tulla ja mennä. Nainen vai mies? Jompikumpi.

Tarjoilija, pyyhkikää taulu...

Tipahdan menneisyyteen, muistan Veran legendaarisen lausahduksen ja krokotiilinnahkaiset korkokengät ja silkkipaidat ja pienen punaisen auton ja maanantiaamujen väsähtäneen mutta silti elegantin olemuksen, koulun ja oman luokkani ja...

Katselen kulmaikkunasta Meripuistotielle, jonka aidatulla satama-alueella veneet vielä talvehtivat ennen keväisten kunnostustöiden alkua. Jos kurkistaisin pihalle, näkisin kaarevan luiskan, joka johti lapsuuteni *Kultaisen lyhdyn* takaovelle. Moni vanha saarelainen ei ole vieläkään toipunut siitä, että elokuvateatteri muuttui vuosikymmeniä sitten Jehovan todistajien valtakunnan saliksi. Nykyisin siellä näyttää toimivan jonkinlainen seinäkiipeily-yritys.

Kapakan takaosan päädyssä on houkuttelevan näköinen sohvaryhmä, mutta en istahda siihen, vaan menen baaritiskille.

Maiharimies on siirtynyt tuoppeineen pöytään ikkunan ääreen, naputtelee läppäriään kuulokkeet korvillla. Baarimikko nostelee olutpulloja tiskille hiljaa vihellellen. Isolla miehellä on kiiltävä kalju, mustat farkut, musta lyhythihainen t-paita ja käsivarret täynnä tatuointeja. Sen näköisen korston kanssa ei tekisi mieli ihan ensimmäiseksi ryhtyä haastamaan riitaa.

Kysyn, löytyisikö valkoviiniä.

Tuossa on lista, baarimikko huitaisee tiskille.

Valittavana on kolmea laatua. Tilaan kuusitoista senttiä pinot grigioa ja kysäisen, missä mahtaa olla runoilija Tommy Tabermannin kantapöytä.

Baarimikko näyttää ensin hämmästyneeltä, mutta sanoo sitten, että tuossa se on sun takana.

Pöydän päätyyn on kiinnitetty vaatimaton muovinen hopeanvärisen muistolaatta. Se on kulunut ja kiiltelee lampunvalossa niin, ettei tekstistä saa kunnolla selvää.

Töölön Elitessä heti sisään tultaessa oikealla on Tauno Palon ja Matti Pellonpään kantapöytä, joka on merkattu tyylikkäällä seinään kiinnitetyllä himmeään kullanvärisellä laattalla. Joku aika sitten sen alle ilmestyi Vesa-Matti Loirin muistolaatta. En muista koskaan kuulleen, että hän olisi kuulunut Eliten kanta-asiakkaisiin.

Kuolema laajentaa reviiriä, ajattelen kyynisesti ja istun pöytään.

Tabermannin siirtymisestä kuolleiden runoilijoiden seuraan on kulunut jo yli kymmenen vuotta, mutta muisto elää. Siinä pöydässä Meripuistotiellä asunut kerubihiuksinen runoilija kuulemma istui lukemattomia kertoja, joskus yksin, toisinaan jonkun seurassa. Juomassa olutta ja juttelemassa.

Ne kuulostivat aina jotenkin fiksummilta kuin muut, eräs tuttu kanta-asiakas muisteli kerran. Ei puhettakaan mistään tavanomaisesta kapakkaörveltämisestä. Harmittaa, etten ollut koskaan niitä keskusteluja kuulemassa.

Maistan yllättävän laadukasta viiniä ja ajattelen tyytyväisenä, että pöydän sijainti ei voisi olla parempi.

Oikeanpuoleisesta ikkunasta näkyy puretun Matkahuollon rakennuksen tilalle noussut ruskeanpunainen kerrostalo. Julkisivusta piti alun perin tulla valkoinen, mikä olisi-kin sulautunut ympäristöön huomattavasti paremmin. Nyt kapeine ikkunoineen lähinnä toimistorakennusta muistut-tava talo näyttää synkältä ja luotaantyöntävältä.

Vanha rakas Mutterikahvila seisoo sillankupeessa uh-maamassa aikaa ja muutoksia, salmen vastarannalla näky-vät Kaapelitehdas ja julkisivusaneerauksen vuoksi valkoi-seen pressuun kääritty Oikeustalo.

Vinosti Kampelaa vastapäätä Lauttasaarentien toisella puolella kohoo nelikerroksinen valkoinen talo, jossa on alkamassa laajamittainen linjasaneeraus. Remonttimiehiä ja muuta porukkaa liikuskelee paikalla, katselemassa, mit-tailemassa, tuumailemassa.

Keltaiseen haalariin pukeutunut raamikas tumma mies erottuu joukosta puoli päätä muita pidempänä. Hän on sel-västi työnjohtaja ja niin hyvännäköinen, että nimeän hänet välittömästi George Clooneyksi.

Pian vapun jälkeen alkava saneeraus kestää aikataulun mukaan vuoden loppuun saakka ja tulee kuulemma ole-maan niin perusteellinen, että joidenkin asukkaiden mu-kaan talosta ei lopulta jää jäljelle juuri muuta vanhaa kuin ulkoseinät.

Projektista on riideltä monessa yhtiökokouksessa, kun-nes yksinkertaista ja edullista putkien sukitusremonttia kannattanut porukka on saanut tarpeekseen ja luovutta-nut. Todennäköisesti päätähuimaava loppulasku pakottai-

si jotkut asukkaat luopumaan kodistaan. Tiedän, että ainakin yksi huoneisto on jo myyty.

Tyhjennän viinilasin ja heitän kiitokset baarimikolle, joka heilauttaa laiskasti kättään.

Ulkona poimin kännykän repusta ja alan napsia kuvia.

Loppiaisaatto

1.

– Mitä helvettiä... Miten kukaan kuvittelee että muuttorekka mahtuu tästä, kun se ei onnistu edes katumaasturilla...!

Teräksenharmaa auto lipui taaksepäin, moottori ärjyi ja pyörät sutivat, kun Vesa Sundman yritti turhaan ylittää pihaan johtavalle kaltevalle luiskalle pakkautuneen korkean lumivallin.

– Missä helvetissä aurauskalusto viiptyy? Ja missä hiekoitus, jumalauta?! Mistä me oikein maksetaan veroja tälle saakelin stadille?

– Älä nyt hermostu, takapenkillä istuva Sabina Sundman rauhoitteli ja taputti miestä varovasti olalle. – Eihän meillä ole kiire minnekään...

Vesa vilkaisi vihaisesti vaimoaan. – Kysyinkö mä sulta jotain?

Mies puristi kaksin käsin rattia melkein kasvot tuulilasissa ja peruutti katukäytävälle.

Sabina oli vähällä huomauttaa, että kannattaisi varoa mahdollisia jalankulkijoita, mutta jätti sanomatta. Kun mies oli tuolla tuulella, oli parasta olla niin kuin ei olisi-kaan.

– Perkele...

Vesa polkaisi kaasun pohjaan ja onnistui lopulta ylittämään lumivallin niin vauhdikkaasti, että oli vähällä törmätä pihan perälle parkkeerattuun autoon, joka oli kokonaan paksun lumivaipan peitossa.

Sabina sulki silmänsä ja huokaisi hiljaa. Onneksi kukaan ei jäänyt alle, eikä autoihinkaan tainnut tulla kumuja.

– Hyvinhän se meni, hän sitten mutisi.

Elviira Sundman ei sanonut mitään. Viisivuotias tuhisi autuasta lapsen unta tukevasti turvaistuimessa takapenkillä.

Tikkari oli tipahtanut tytön syliin. Tahmainen sylkivana oli helppo pyyhkäistä suupielestä, mutta miten ihmeessä tikkarin jättämän tahran puhdistaisi untuvahaalarista?

Haalari oli ylipäättään ollut järjetön ostos, epäkäytännöllinen ja ennen kaikkea tolkuttoman kallis. Sabina ei vain pystynyt vastustamaan sitä ihaillessaan lastenvaateliikkeen ikkunaa Bulevardilla.

Joululahja Elviiralle, hän oli selittänyt itselleen myymälään astuessaan. Pikkutytön Barbie-unelma saikin vähän maksaa.

”Tämähän on tavallaan sijoitus”, myyjätär oli säteillyt taitellessaan haalaria vaaleanpunaiseen paperikassiin, jonka silkkinauhoissa kilisi joulun kunniaksi kolme pientä hopeatiukua. ”Myyt vain haalarin eteenpäin, kun tyttö on kasvanut siitä ulos. Eksklusiivisia lastenvaatteiden kierrätyskauppoja löytyy netistäkin pilvin pimein.”

Tutista Sabina oli yrittänyt vieroittaa Elviiraa ties miten kauan, kysellyt neuvolastakin ohjeita. Lopulta kun mikään temppeu ei ollut auttanut, hän oli kerran epätoivon puuskassa tyrkännyt mansikkatikkarin tytön suuhun.

Se oli paha virhe. Elviira oli ihastunut tikkariin tuttiakin enemmän. Sabina oli turhaan selittänyt, että tikkari oli pahaksi hampaille ja semmoisen kuului saada vain karkkipäivänä. Hän oli höpöttänyt hammaspeikoistakin, mihin tyttö oli vain todennut, ettei hän peikkoja pelkää: ”Peikot on kivoja!”

Elviira ei antanut periksi. Hän oli oppinut, että kun tarpeeksi kovaa ja kauan huutaa, äidin hermot pettäisivät lopulta.

Siinäkin tyttö on tullut isäänsä, Sabina huokaisi taas itsekseen. Toisinaan olisi ihanaa, jos sekä isään että tyttäreen voisi asentaa äänenvaimentimen. Saisi olla rauhassa ihan itsekseen, kuunnella hiljaisuuden huminaa.

Vesa Sundman oli aina ollut varsinainen kuumakalle, ja aivan erityisesti auton ratissa. Se piirre olikin kiehtonut Sabinaa suhteen alussa, vauhti ja vaaralliset tilanteet. Kun laskettiin taivaansinisen jenkkiraudan kuomu alas ja ajettiin tukka hulmuten pitkin Länsiväylää niin että ohi kiitävä merimaisema vain vilisi silmissä.

Kaivopuiston rannassa ja Espalla, erityisesti Kämpin terrassin kohdalla, mies oli sen sijaan ajanut aina korostetun hitaasti kyynärpää rennosti ovelta.

”Kateellinen kansa pääsee näkemään, mitä on todellinen tyyli”, Vesa oli ilmaissut asian. Sabina oli naurahtanut

mukamas vitsikkäälle lohkaisulle, mutta ajatellut itsekseen että totta toinen puoli.

Vaativattomuus oli Vesalle jokseenkin vieras käsite. Sen Sabina oli todennut jo ensimmäisillä treffeillä, jolloin mies oli elvistellyt, että jos hän jonakin päivänä menisi naimisiin, häämatka tehtäisiin vähintään Karibialle.

Se häämatka oli edelleen tekemättä. Naimisiin mennessään Sabina oli ollut jo raskaana ja voinut niin pahoin, että pelkkä ajatus lentämisestä oli oksettanut.

Sabina oli surrut peruuntunutta häämatkaa, mutta Vesa oli vain nauranut, että syytä itseäsi. Ikään kuin miehellä itsellään ei olisi ollut osuutta asiaan.

Länsiväylällä he olivat saaneet pari kertaa poliisiauton peräänsä ja kunnan ylinopeussakot, mikä sekkin oli Vesalle lähinnä ylpeilyn aihe. Samoin kuin hansikaslokeroon kertyneet parkkisakot, jotka mies kuittasi huvin vuoksi vasta ulosoton kautta.

Vuosien varrella jenkkirauta oli vaihtunut ensin pariin virtaviivaiseen henkilöautoon ja lopulta perheystävälliseen hybridikatumaasturiin, mutta mies ratissa ei ollut muuttanut miksikään. Viisikymmenvuotislahjaksi itselleen Vesa oli ilmoittanut ostavansa Harley Davidson -prätjän. Siihen oli onneksi vielä vuosia aikaa.

Sabina ei olisi enää vauhtia kaivannut, mutta oli oppinut luovimaan ja väistelemään. Hän väitti vaistoavansa miehensä kulloisenkin mielialan metrien päästä, jo ennen kuin ulko-ovi ehti kolahtaa kiinni. Oli oppinut, koska sopeutummalla säilyi perherauha.

Perhe oli pidettävä koossa, kulissit pystyssä. Jos sisustus-suunnittelijan uralla halusi edetä, Instagramissa ja muilla somekanavilla ei kannattanut esitellä itkuisia kasvoja eikä valvottuja öitä.

”Sun olisi pitänyt mennä ulkoministeriöön duuniin”, muuan ystävätär oli tokaissut kerran seurattuaan aikansa Sundmanien perhe-elämää. ”Sulla olisi voinut olla komea ura diplomaattina.”

”Ai niinkö?” Sabina oli ymmärtänyt piikin, todennut siten vain kuivasti, että helppohan sitä oli villinä ja vapaana sinkkuna jaella parisuhdeneuvoja ja lapsenkasvatusohjeita.

Sitä paitsi, vaikka Vesa kiihtyi nollasta sataan muutamassa sekunnissa, hän myös leppyi melkein yhtä nopeasti. Tosin ei aina. Kuten tänään. Syvät vaot näyttivät jämähtäneen pysyvästi otsaan tummien kulmien väliin. Mies oli ollut huonolla tuulella aamusta alkaen.

– Mitä helvettiä... Vesa ärähti taas, työntyi ulos autosta ja paiskasi oven perässään niin kiivaasti, että Elviira liikahutti voissään, mutisi jotakin mutta ei herännyt.

”Meidän prinsessa nukkuu, vaikka pommi putoaisi viereen”, Vesalla oli tapana leveillä, kun joku tuttavaperheen umpiväsynyt äiti erehtyi valittamaan oman vauvansa loputtomista koliikki- tai korvatulehduskierteistä.

Tosiasiassa ensimmäisen vuoden aikana Elviira oli herännyt öisin monta kertaa, mutta siitähän Vesalla ei ollut pienintäkään tietoa. Mies oli vedellyt tyytyväisenä hirssiä aamuun saakka Sabinan kanniskellessa rauhatonta lasta ympäri ympäri ympäri...

Vesa kahlasi lumivaipan peittämän auton luo, seisoi siinä hetken kädet puuskassa ja pyyhkäisi sitten kiukkuisesti kattoa. Pehmeä höttöinen lumi kimalteli auringossa maahan pölähtäessään.

Auto oli punainen, mutta merkkiä Sabina ei osannut päätellä. Eipä hän toisaalta niitä juuri erottanutkaan, Mer-sun tähteä lukuun ottamatta. Autot nyt vain olivat jonkun värisiä, isoja tai pieniä. Punainen auto oli pieni.

Sabina istui hiljaa paikallaan ja toivoi, ettei Vesa ryhtyisi sentään potkimaan auton renkaita. Ei antaisi hyvää vaikutelmaa miehestä, joka oli valituttanut itsensä taloyhtiön hallitukseen jo ensimmäisessä yhtiökokouksessa edellisenä keväänä, heti asunnon oston jälkeen. Tosin Vesa oli ollut ainoa ehdokas, sillä taloyhtiöiden hallitukseen ei tunnetusti ollut varsinaista tunkua.

”Seuraavassa kokouksessa mä äänestytän itseni puheenjohtajaksi ja otan ohjat kunnolla käsiini”, hän oli ilmoittanut. Sabina ei epäillyt hetkeäkään, etteikö niin kävisi.

Vesa huitaisi uudelleen lunta punaisen auton katolta.

– Jumalauta, tää on meidän parkkipaikka! hän sitten karjaisi – ja potkaisi takarengasta, toisen ja kolmannenkin keran. – Siitä on maksettu jo joulukuun vuokra!

Sabina vajosi penkillä kädet silmillä.

Punaista autoa lukuun ottamatta piha oli tyhjä. Lumi-kinoksista huolimatta tilaa olisi ollut ainakin neljälle autolle. Vesa olisi voinut aivan hyvin parkkeerata vaikka ulkoven eteen, sillä he olivat tällä kertaa vain käymässä. Parasta oli kuitenkin olla hiljaa ja antaa miehen päästää höyryt ulos.

Onneksi ihmisiä ei näkynyt missään. Suuri osa vanhoista ja uusista asukkaista oli muuttamassa taloon vasta tammihelmikuun aikana, jotkut vasta kun linjasaneerauksen lopputarkastus olisi joskus kevättalvella tehty. Täytyi vain toivoa, ettei kukaan paluumuuttajista sattunut seisomaan juuri sillä hetkellä ikkunassa.

– Isi, kuului äkkiä unisella äänellä turvaistuimesta.

Elviira oli herännyt ja hieroi silmiään.

Miksi se aina mankuu isiä, Sabina ihmetteli. Miksei mami kelpaa?

Vesa väitti kivenkovaa, että tyttären ensimmäinen sanakin oli ollut *isi*.

Sabina oli eri mieltä, mutta ei viitsinyt kinastella asiasta, naureskeli vain muiden mukana Vesan uhotessa, miten mahtavaa oli olla oman tyttären elämän sankari.

”Ja varmaa on, että haulikko on valmiina eteisessä, kun poikaystäväehdokkaista alkaa ilmaantua ovelle”, mies oli kerran murjaissut. Sabinaa ei ollut naurattanut.

Elviiran uhmaikä oli jatkunut pari vuotta, ja Sabina pelkäsi jo nyt murrosikää, vaikka siihen menisi sentään aikaa. Ollaankohan me silloin vielä yhdessä? Sabina ihmetteli ja säikähti pelkkää ajatusta.

Tietysti ollaan, niin hän oli päättänyt kävellessään isän käsipuolella pitkin Vanhankirkon käytävää alttarilla bestmaninsa kanssa odottavan Vesan luokse. Elviira oli potkinut tarmokkaasti vatsassa ikään kuin päätöksen sinetiksi.

Vesa palasi autoon ja kiskaisi oven kiinni, peruutti ja koukkasi pihan toiseen laitaan niin että lumi pölylsi.

- Helvetin kusipäät! hän ärisi.
- Kusipäät kusipäät... Elviira säesti iloisesti.
- Just niin! Vesa kannusti. – Tyttö puhuu asiaa!

Sabina puri hammasta. Itketti, tilanteessa ei ollut mitään hauskaa.

Hän muisti, miten oli tytön vielä vauvana ollessa pyytänyt Vesaa hiukan rajoittamaan kiroilemista, ettei lapsi oppisi helvettä ja perkelettä ja jumalautaa aivan ensimmäiseksi sanoikseen.

Mies oli suuttunut, muuttunut jotenkin jääkylmäksi – eikä asiasta enää sen jälkeen puhuttu. Ja kiroilu oli jatkunut entiseen malliin.

– Mä haluan ulos! Elviira yritti avata turvaistuimen lukkoa. Ääni alkoi kohota. – Päästä mut ulos!

Sabina napsautti lukon auki. Tyttö solahti sulavasti autosta ja jäi lumoutuneena seisomaan niille sijoilleen.

– Kato, lumiukko! hän henkäisi.

Verkkoaidan takana naapuritalon pihalla komeili iso porkkananäinen lumiukko, mustaksi sutattu suu veikeässä hymyssä, HIFK:n sinipunavalkoinen pipo päässä.

– Oho, niinpäs onkin, Vesa huomasi. – Se fanittaa sitä paitsi just oikeaa joukkuetta.

Luojan kiitos, Sabina ajatteli. Naapurisopu säilyisi. Jokerien pipon Vesa olisi luultavasti käynyt saman tien kiskaisemassa lumiukon pästä.

– Isi, tehdään me kanssa lumiukko, Elviira keksi ja alkoi kiskoa miestä takin helmasta. – Mä haluan oman lumiukon!

– Ei nyt prinsessa. Vesa kaappasi tytön syliin ja suukot-
teli tahmaisia poskia. – Lumi on liian pehmeää, ei siitä saa
edes kunnollista lumipalloa.

– Mutta mä haluan! Elviira kimitti ja alkoi rimpuilla.
– Miksei voida tehdä, kun kerta tuollakin on?!

– Se on tehty aikaisemmin, Vesa selitti kärsivällisesti.
– Silloin on ollut sopivan märkää lunta. Kyllä me vielä eh-
ditään tehdä vaikka kokonainen lumiukkoarmeija, kunhan
ollaan kunnolla muutettu tänne. Talvihän on vasta alussa.

Elviira yritti päättää, kannattaisiko jatkaa kiukuttelua,
antoi sitten periksi ja kiemurteli Vesan sylistä maahan.

– Jos sä lupaat, hän tapitti isäänsä suurilla silmillään.
– Mutta sillä pitää sitten olla semmonen korkea musta
hattu.

– Siis silinterihattu, Vesa täsmensi ja nosti peukun pysy-
tyyn. – Ilman muuta.

Mistähän se senkin luulee löytävänsä, Sabina tuhahti it-
sekseen, poimi tikkarin auton takapenkiltä ja kääräisi sen
paperinenäliinaan.

Hän ei voinut olla salaa ihailematta tyttären taitoa kie-
puttaa isäänsä pikkusormen ympärille, vaikka se juuri nyt
ärsytti tavallistakin enemmän.

Ei ole kiva tuntea itseään ulkopuoliseksi, hän huomasi
ajattelevansa, eikä suinkaan ensimmäistä kertaa.

Vesa haki työkalupakin auton takakontista.

Varsinainen muuttokuorma oli tulossa tiistaina lop-
piaisen jälkeen, ja tänään heillä oli tarkoitus mittailla ja
suunnitella vielä kerran huonekalujen sijoittelua tyhjäs-